

VLASTA HLAVSOVÁ
POHÁDKY

VLASTA HLAVSOVÁ

POHÁDKY

POHÁDKY PRO MENŠÍ DĚTI

1. O ZUBNÍM KARTÁČKU

Byl jednou jeden malý, zelený chlapečkový zubní kartáček. Přebýval s ostatními zubními kartáčky - velkým, modrým tatínkovým, menším červeným maminkovým a malým růžovým holčičkovým, v kelímku na polici v koupelně. Bylo jim spolu dobře v kelímku. Každý z nich měl důležitý úkol, na který se vždycky každé ráno a každý večer těšil. Velký modrý kartáček čistil tatínkovy zuby pečlivě a dlouho, stejně tak, jako ten menší červený, čistil pečlivě mamčinu zuby. Taky ten malý růžový se snažil a nezhálel. Čistil zoubky holčičky pořádně, tak, jak se to správně naučil. Nejdříve horní zoubky, krouživými pohyby, potom stejně tak i dolní zoubky. Postranní zoubky čistil z obou stran důkladně, zvláště stoličky. Nakonec vyšmejdil všechny mezírky mezi zoubkami a vyhnal všechny bacilky z pusinky pryč. Unavený, spokojeně odpočíval v kelímku na polici. Odpočíval taky velký modrý i menší červený kartáček. Odvedly opravdu dobrou práci.

Malý zelený kartáček byl neposlušný. Zlobil! Nechtělo se mu dobře pracovat. Příliš spěchal a šidil. Šmrdlal zoubky chlapečka sem a tam jenom tak halabala, stoličky vynechal a na spodní zoubky úplně

zapomněl. To dělal večer. A ráno? Milé děti, ráno nevylezl ani z kelímku, jak byl lenošný a nehodný! A zoubky toho chlapečka plakaly! Byly celé ulepené a obalené plakem, plným bacilkami. A bacilky se radovaly a smály a tancovaly po těch špinavých zoubkách a nechtělo se jim z pusinky ven. Nikdo je nevyháněl. Zoubky toho chlapečka se začaly kazit a pusinka mu nevoněla, jako dříve. Taky jazyk měl celý bílý a dásničky nateklé. Červíčky v pusince škaredě řádili a nechávali na zoubkách černá znamínka. Chlapeček plakal a maminka se zlobila.

Nehodný kartáček se v kelímku krčil strachy. Bylo mu chlapečka líto a umínil si, že se polepší. Jenže, už bylo pozdě. Ráno se sice snažil, jak nejvíce mohl, ale slyšel rozzlobený maminčin hlas: „Když neumíš poslouchat a čistit si zoubky pořádně, půjdeme dnes k zubaři, nedá se nic dělat! A koupím ti nový zubní kartáček.“

Malý zelený kartáček se vyděsil. Je zle! A taky bylo. Maminka popadla ten nehodný kartáček a šup – letěl do šuplíku pod poličkou. Ani se nestačil rozloučit s tím velkým modrým a menším červeným kartáčkem. Plakal a volal a sliboval, že už bude hodný a poslušný a nebude lenošný. Všechno marné. Byl docela sám, v šuplíku. Celý unavený z toho nářku usnul.

Večer ho probudil tichý něžný hlásek: „Ty jsi můj nejmilejší kartáček, nechci nový. Už mi budeš čistit zoubky pořádně. Neboj, spolu to zvládneme!“

Bylo zase dobře. Chlapeček i malý zelený kartáček se opravdu moc snažili. Vyhnali všechny bacilky z pusinky, vyšmejdili všechny červíky a zoubky se radostně smály. Pusinka voněla a malý zelený

kartáček spokojeně odpočíval s ostatními kartáčky na policiče v kelímku a těšil se na svůj důležitý úkol.

2. O ZATOULANÉ BOTIČCE

V jednom domečku žila maminka, tatínek, malá holčička Nikolka, její bratříček Pěťa a pejsek Kikina.

Dobře se jim spolu žilo. Maminka byla přísná a dbala na pořádek a čistotu. Všichni věděli, že si musí boty pěkně otřít o rohožku a potom rovnat v předsíni pěkně do řádku na koberci k tomu určeném. Také fenka Kikina si utírala tlapky, aby nenatlapala.

Jednoho dne holčička Nikolka zlobila. Když přišla odpoledne ze školky, nechtěla si srovnat boty. Jenom tak se vyzula a hodila každou botu na zem a ještě do nich kopl. Maminka se mračila, domlouvala Nikolce, také její starší bratříček jí domlouval, ale nic nepomohlo. Nikolka byla, jako vyměněná. Neposlušná a zlobivá. Maminka si ztěžka povzdechla, to nám tu naši holčičku jistě ve školce vyměnili!

„Nic se nedá dělat, Pěťo, musíme si počkat, až nám ji zítra vrátí, tu naši hodnou holčičku.“

Nikolka jenom vyplázla jazyček a šla nahoru do svého pokojíčku. Trucovala a chovala se hloupě. Když přišel domů tatínek, maminka mu požalovala, co Nikolka předvádí, ale ani tatínek s tou nehodnou a trucovitou holčičkou nic nepořídil. Nikolka musela jít spát bez večere a bez pohádky. Botičky si prostě neuklidila a ještě mamince a tatínkovi odmlouvala.

Všichni ostatní se společně navečeřeli, vyčistili si zoubky a maminka přečetla Pěťovi pohádku. Dobře se mu spalo. Také maminka s tatínkem, sice smutní a rozmrzelí, nakonec usnuli. Jenom Nikolka

nemohla usnout, pořád se převalovala a vzdychala. Z hladu ji bolelo břicho a byla smutná, že nedostala pusu na dobrou noc ani od maminky, ani od tatínka. Taky ji mrzelo, že zlobila. Nevěděla, proč se tak škaredě chovala, a těšila se na ráno, jak se mamince a tatínkovi omluví a potom bude dobře. Zhluboka si povzdychla a konečně začala usínat.

Všichni v domě už spali, i Kikina, schoulená ve svém pelíšku. Spaly i hračky v pokojíku u dětí. Jenom v předsíni nastal ruch a zmatek. Nastal chaos. Všechny věci srovnané a uklizené už dávno tvrdě spaly, jenom boty ne a ne usnout. Zapomenuté a odkopnuté botičky od Nikolky plakaly. Bylo jim smutno a zima na studené dlažbě v předsíni, samotným a opuštěným. Rušily ostatní a ty také nemohly spát. Pojd'te k nám, botičky, volaly ostatní boty a neplačte. Však Nikola byla za to jistě pořádně potrestaná od maminky, že byla nepořádná a neposlušná.

„Tak dobře,“ řekly si botičky a chtěly za ostatními na teplý koberec do řádku. Snažily se moc, ale byly ještě malé a nemotorné a moc jim to nešlo. Až po dlouhé době konečně jedna botička doputovala k ostatním. Ale ta druhá do páru se někde cestou zatoulala a ztratila. Byla tak unavená, že už ani volat o pomoc nemohla. Žuchla sebou pod stoličku u zdi a tvrdě usnula. Neslyšela volání ostatních a nevěděla, že ji hledají. Všechny boty a botičky, co bydlely v předsíni ve skříni a v botníku, ztracenou a zatoulanou malou nešťastnou botičku statečně hledaly celou noc! K ránu byly tak upachtěné, že sebou každá gecla na studenou zem, tam, kde zrovna stála. Některé cestou v té tmě zabloudily, takže v předsíni byl neskutečný binec a nepořádek!

A některé se úplně ztratily, chyběly do páru a některé si v tom zmatku zašmodrchaly tkaničky.

„No, to je ale spoušť!“ spráskla ráno maminka rukama nad hlavou. „Co budeme dělat? Tatínkuůůůů, pojď se honem podívat!“

Běželi všichni a leknutím zůstali stát. Nevěřili svým očím. Nemohli se bot a botiček dopočítat. Nikomu nepasovaly boty do páru. Maminka nemohla jít do práce a děti do školky. Jenom tatínek mohl odjet, měl svoje tenisky na kolo v garáži.

Maminka se moc zlobila. „Pojď se podívat na to, co jsi způsobila, ty jedna nehodná a neposlušná holčičko!“ křičela na Nikolku a ta usedavě plakala. „Dnes nepůjdete do školky. Nedá se nic dělat,“ rozhodla maminka. „Já zůstanu doma taky a Nikola po snídani uklidí celou předsíň! Všechny boty a botičky chci vidět pěkně srovnané v řádku!“

Pěťá si pěkně hrál v pokojíčku, maminka žehlila prádlo a Nikola uklízela a párovala boty a botičky. Ale ať dělala, co chtěla a mohla, jedna botička stále chyběla. Nikolka už byla zoufalá. Po dlouhé chvíli trápení dostala nápad. Zavolala tiše na Kikinku. A pejsek svým jemným čumáčkem, čicháčkem ztracenou botičku našel. Krčila se smutně pod stoličkou, až úplně u zdi. To bylo radosti! Maminka se přestala na Nikolku mračit a ta ji odprosila za to, že byla nehodná a slíbila, že už bude vždy svoje boty rovnat a uklízet, tam, kam patří. Spolu naskládaly boty do botníku a některé do skříně a šly s Pěťou obědvat.

Když přijel tatínek z práce domů a viděl tu krásu, pozval všechny na zmrzlinu a bylo zase dobře.

3. O NEŠIKOVNÉ VEVERCE

V hustém lese, na vysoké jedli, bydlela rodina Veverkových. Tatínek s maminkou a dvě veverčí holčičky, Bezinka a Rezinka.

Bezinka byla moc šikovná a učenlivá veverička. Byla také poslušná a hodná. Neodmlouvala a pilně se učila a cvičila. Poslouchala tatínka, když vysvětloval, jak se správně leze na větev, jak se po ní šplhá nahoru a skáče na druhou větev a potom se vyleze až úplně nahoru do samotné špice stromu. Všechno svým dceruškám pěkně pomalu vysvětlil a potom sám předvedl. Také jim ukázal, jak se správně leze dolů, jak se skáče z větve na větev a jak se správně plachtí vzduchem. Bezinka po něm všechno opakovala a zkoušela, ale Rezinka byla neposlušná, nedávala pozor, zlobila a dělala hlouposti. Nic se pořádně nenaučila, a proto byla nešikovná. A co bylo horší, byla k tomu všemu ještě líná. Nic neuměla pořádně a tatínka to trápilo. Celé dny se veverka Rezinka jenom povalovala, cpala se oříškama a žaludama, až měla břicho, jako balón.

„Co si jenom počneme s línou a nešikovnou veverkou?!“ strachovala se maminka. „Co budeme dělat, jestli nám spadne ze stromu? Jak se dostane dolů na návštěvu k ostatním zvířátkům? A jak si bude shánět potravu?“

Ale veverka Rezinka měla hned na všechno odpověď. „Děláte si zbytečné starosti! Já přece nikam nemusím. Nikoho nepotřebuju vidět a vyhraju si sama, nepotřebuju kamarády. A živit mě přece bude maminka s tatínkem, jsem ještě maličká.“

„No toto!“ rozzlobil se tatínek a naplácal malé hubaté veverce na zadek. „Už toho mám akorát dost! Zítř ráno začneš pořádně cvičit, ať nemáme kvůli tobě před ostatními veverkami ostudu. A honem šupej do postýlky, ráno budeš brzy vstávat.“

A jak řekl, tak bylo. Brzy ráno vytáhl línou veverušku z postýlky a hned po snídani začali cvičit. Neposlušná a líná Rezinka běhala a skákala, aby si posílila nožičky a shodila kulaté břicho. Učila se šplhat po větvích, dávat správně tlapky k sobě i překládat před sebe, lezla nahoru i dolů. Když už to trochu uměla a byla celá unavená, volala je maminka k obědu. Po obědě se znavená Rezinka svalila do pelišku k odpočinku. Jenže trénování ještě neskončilo. „Kdepak!“ volal netrpělivě tatínek. „Žádné lenošení. Budeš se učit létat vzduchem a skákat z větví dolů, až na zem.“

„Já se bojím,“ plakala nešťastná malá veveruška. „Nechci na zem, mně je tady doma dobře.“

Tatínek byl neoblomný. „Musíš poslouchat a basta! Všechny veverky se to naučily. Podívej se na svou sestřičku Bezinku, jak je šikovná.“

„Já přece nejsem ptáček! Nemůžu letět!“ bědovala Rezinka.

„Ale jdi, ty hloupá, malá veveříčko,“ smál se tatínek. „To se jenom tak říká, že veverky létají vzduchem. Prostě skočí z velké výšky a dopadnou bezpečně, kam potřebují. I na zem. Naučím tě to. Musíš mi věřit a hlavně věřit sama sobě a nebát se! Přece nechceš, aby se ti všechny ostatní veverky smály a nám taky. A zvířátka dole na zemi se už na tebe těší a chtějí si s tebou hrát a ukázat ti, kolik je krásy a zajímavosti v lese.“

Rezinka si utřela slzičky. Šla trénovat a cvičit.

Opravdu se pilně snažila a všechno se brzy naučila. Také plachtit vzduchem ze samé špičky vysoké jedle až na zem. Pozorně si nejdříve změřila vzdálenost očima, jak ji učil tatínek, potom se připravila ke skoku a hop. Roztáhla tlapky, prohnula záda a ocáskem, jako kormidlem kontrolovala let. Při správné poloze huňatého ocásku, bezpečně přistála tam, kde potřebovala. Ocásek slouží veverkám, jako padák. Měla obrovskou radost a s ní i její sestřička Bezinka, maminka, pyšný tatínek, všechny ostatní veverky a zvířátka, žijící dole na zemi.

Rezinka si brzy našla kamarády mezi veverkami a dělaly spolu závody.

„Jenom buď opatrná, pořádně se nejdříve podívej, kam skáčeš, kam lezeš a pořádně se drž! A nelez sama, beze mě moc vysoko,“ varoval tatínek.

Žili spolu spokojeně a měli se rádi.